

ΦΙΛΗΝ Λ. ΜΕΛΙΟΥΝΟΝ

Αντεγράφη ἐξ ἀγαθῆς φωτογραφίας, ἡρατοειδὸς ἐν τῇ
 παρυκτιῶν ἐκδόσει τῶν Παρισίων τῷ 1889 καὶ ἐν τῇ ἑρ-
 λωῖα Ἑλληνικῶν ἐκδόσει. Ἐν τῇ ἐπισημῇ ἐπισημῇ ἡγαροειδὸν
 παρὸς τὸν διότι καὶ τὸ ἐπισημῇ ἐκδοτὴν τῆς ἡγῆσιαις ἀπὸ τῆς.

ΦΙΦΗ Σ. ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΜΙΚΡΟ—μικρό, χαριτωμένο, γελαστό πλασματάκι, άγγελος ἐκ παραδρομῆς ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν ἀποπλανηθεῖς, ἡ ἐνδεκαετής **Φιφή Μερκούρη**, ἡ ἀγαπημένη ἐκείνη παιδίσκη ἀπέπτη ἐκ τῆς γῆς τῇ 11 'Ιουλίου. Ὅταν νεκροῦνται καὶ ἀφαρπάζονται τοιαῦται ἀνόβλητοι, μυρόεσσα ὑπάρξεις, δὲν εἶνε ἡ οἰκτρὰ παραφωνία εἰς τὴν σιγηλὴν καὶ ἐνδόμυχον ἀρμονίαν τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἡ ζωὴ θερμαίνει, ἡ ἀπελπισ τοῦ ἄλγους κραυγὴ, τῆς ὀδύνης ὁ βαρὺς στεναγμός. Δὲν φοβοῦνται οἱ ἄγγελοι ἐκμηδένισιν εἰς τὰ μαῦρα βᾶθη τοῦ τάφου. Ἰπτάνται ἐπαναστρέφοντες εἰς τὰ κυανοφώτιστα, τὰ ἀπέραντα, τὰ πανύψηλα, τὰ συννεφοσκεπῆ στρώματα τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους. Διὰ τοὺς ἐπὶ γῆς εἶνε ζωὴ τοιαῦται ὑπάρξεις σκορπίζουσαι τὸ ἄρωμα καὶ τὴν μέθην τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀφ' ἑτέρου ζηλότυπος, αἰσθανόμενος, — ὅσον ἡμεῖς μετὰ τὸν θάνατόν των—τὴν στέρησιν τῶν χαριτωμένων ἐνοίκων του. Καὶ ἡ γῆ, τοῦ οὐρανοῦ ἀντίζηλος, ὑφίσταται τὰς στερήσεις καὶ ὁ οὐρανὸς ἐπανακατὰ τοὺς ἀστέρας καὶ τ' ἄνθη του. Οὕτω μόνον ἐξηγεῖται ὁ θάνατος τοιούτων προσφιλῶν μικρῶν ὑπάρξεων, πτῆσις μᾶλλον ἢ θάνατος ὡς ὁ τῆς **Φιφῆς Μερκούρη**.

Ποῖος δὲν ἐγνώρισε τὴν λατρευτὴν παιδίσκην, τὴν ἀπαρμιῖλλου πλαστικοῦ κάλλους, τὴν γελαστὴν, τὴν βροδόχρον **Φιφήν**, κάλυκα μόλις ὑπενδίδοντα εἰς τῆς ζωῆς τὴν αὐγὴν, ἀκτῖνα μόλις σελαγιζούσαν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνατολῆς; Ποῖος δὲν ἐθαύμασε τὴν ἔκτακτον εὐφυΐαν τῆς, τὸ ἀπείρω φιλομειδῆς καὶ ἀγγελικόν, τὴν χάριν τὴν εὐλαλον, τὴν ἀθρότητα καὶ τὴν γλυκύτητα; Ποῖος δὲν τὴν εἶδε φέρουσαν συχνὰ τὴν ἔθνικὴν ἐνδομασίαν μετ' ἀνδρικοῦ παραστήματος; Ποῖος δὲν ἐφθόνησε τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς διὰ τὸ μαγικὸν ἀγλάισμα, καὶ ποῖος δὲν συμπονεῖ σήμερον τοὺς δυσμοῖρους, ἀπορφανισθέντας τῆς ἀγάπης των; Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναλυθοῦν τὰ δάκρυα τῶν γονέων, ποῖα πικρία, ποῖος ὠκεανὸς ὀδύνης δὲν θὰ ἀπετελεῖτο, καὶ ἐὰν ἐπὶ ταῦτο συνηθροίζοντο, τίς οἶδεν ἂν ὁ στυγερός Χάρων δὲν ἀνέστελλεν ἐκάστοτε τὴν θανατηφόρον ὁρμὴν

του και ἂν ἐφεξῆς τὸ παροιμιώδες ὀξύ δρέπανόν του δὲν ἐθέριζεν ὀλιγώτερον τυφλῶς και ἀδιακρίτως ἄνθη ἐκ τοῦ γηίνου κήπου και ἄνθη τὰ εὐοσμότερα !

✽

Τὸ ἀτυχές πλάσμα ! Μόλις ἠσθάνθη τὴν ζωὴν και ἐλιποψύχησεν. Εἰς τῆς νόσου τὴν καταδρομὴν ὑπεχώρησε και μειδιῶν ἐν μέσῳ θακρῶν και φιλημάτων τῶν γονέων μετέλλαξε βίον μίαν αὐγὴν. Ἄλλ' ἂν τὸ ἀτυχές δὲν ἀπεδήμει πρὶν διὰ τῶν βασάνων δοκιμασθῆ, ποῖος ἄρα γε ὑπερθετικὸς βαθμὸς θὰ εἶδιδε τὸ μέτρον τῆς δυστυχίας τῶν ἐναπολειφθέντων ἐν τῇ ζωῇ γονέων ; Ἄλλ' ὅχι· ἡ μνήμη τοιοῦτου ἀγγέλου ἂν θελοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς των συνεχῶς, σχηματίζει ὅμως φωτεινὴν δέσμη, ἐν τῇ ὁποία ζῶσι και ἀναπνέουσιν, συγκροτεῖ ἴδιον κύκλον ὑπάρξεως ἰδεώδους, φανταστικῆς, πνεύματος και ἀναμνήσεως ! Θὰ ζῶσιν ἐν τῇ **Φιφῇ** των.

Ἦνώθησαν ἐν τῇ σκοτίᾳ οἱ διαυγεῖς και πάναγνοι ὀφθαλμοὶ τῆς, ἀπεψύγη τὸ βροδόχρον χεῖλος, αἱ χεῖρες ἐβάρυναν τὰ στήθη σταυρωθεῖσαι και ἐνωθεῖσαι ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Παναγίας. Ἄλλὰ τί σημαίνει ! . . Ζῆ και λαλεῖ ἡ **Φιφή** και νεκρά ἀκόμη, πλέον προσφιλῆς και εὐτυχῆς ἐν τῷ τάφῳ. Εἶνε ζωὴ τῆς μυριοχαϊδεμμένης τὸ μνημα τὸ μικρόν, τὸ ἀνοστρομένον μνημα....

ΑΝΘΟΥΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΦΙΦΗΣ Σ. ΜΕΡΚΟΥΡΗ

Α'

ΚΙ' ὁ χάρος στεφανώνεται, χαραῖς κι' ὁ χάρος κάνει,
 Τ' ἀρέσει τῆς πορτοκαλιάς, τοῦ γάμου τὸ στεφάνι.
 Κ' αἰώνια, κάθε στιγμή και ὦρα εὐλογᾶται
 Και μὲ μιὰ νύφη ὁ γέροντας κάθε νυχτιὰ κοιμᾶται !
 Και μὲ τί νύφαις, οὐρανέ. Μὲ τί ἀφράτα νειᾶτα,
 Μὲ τί γλυκοχαράματα δροσιὰ και φῶς γεμᾶτα !
 Ἄχ, ὁ γαμπρός ὁ ἄγριος και σκοτεινὸς γνωρίζει,
 Ποῦ τ' ἀηδονάκι κελαιδεῖ, τὸ βόδο ποῦ ἀνοιζει.
 Ξέρει τὸ κρίνο π' οὐρανοῦ δροσιὰ τὸ δικμαντώνει
 Κι' ἀπάνω του τὸ χέρι του τὸ βάνασο ἀπλώνει.
 Γιατ' εἶνε ὅλα κάτω του· τὴν πλάσι δοῦλα ἔχει·
 Τὸ ἴματι του ἀκίνητο σ' ὄλον τὸν κόσμον τρέχει.